

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

21 octombrie 2021 *

„Recurs – Funcție publică – Funcționari – Procedură disciplinară – Sancțiune disciplinară – Anchetă administrativă – Articolul 41 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Cerința de imparțialitate obiectivă – Recurs incident – Respingerea unei cereri de asistență – Articolul 41 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale – Dreptul de a fi ascultat”

În cauza C-894/19 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 3 decembrie 2019,

Parlamentul European, reprezentat de V. Montebello-Demogeot și I. Lázaro Betancor, în calitate de agenți,

recurent,

cealaltă parte din procedură fiind:

UZ, reprezentată de J.-N. Louis, avocat,

reclamantă în primă instanță,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din domnul A. Arabadjiev, președintele Camerei întâi, îndeplinind funcția de președinte al Camerei a doua, doamna I. Ziemele și domnii T. von Danwitz, P. G. Xuereb și A. Kumin (raportor), judecători,

avocat general: domnul P. Pikamäe,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 17 iunie 2021,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: franceza.

Hotărâre

- 1 Prin recursul formulat, Parlamentul European solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 20 septembrie 2019, UZ/Parlamentul (T-47/18, denumită în continuare „hotărârea atacată”, EU:T:2019:650), prin care acesta, pe de o parte, a anulat decizia secretarului general al Parlamentului din 27 februarie 2017 prin care lui UZ i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară a retrogradării de la gradul AD 13 treapta 3 la gradul AD 12 treapta 3, cu readucerea la zero a punctelor de merit obținute în gradul AD 13 (denumită în continuare „decizia privind retrogradarea și readucerea la zero a punctelor de merit”), și, pe de altă parte, a respins în rest acțiunea.
- 2 Prin recursul incident formulat, UZ solicită Curții anularea hotărârii atacate în măsura în care Tribunalul a respins cererea de anulare a deciziei de respingere a cererii sale de asistență.

Cadrul juridic

- 3 Articolul 24 din Statutul funcționarilor Uniunii Europene, în versiunea aplicabilă litigiului (denumit în continuare „statutul”), prevede:

„Uniunea oferă asistență funcționarului, în special în procedurile împotriva autorilor de amenințări, ultraj, insulte, acte sau declarații defăimătoare sau alte infracțiuni împotriva persoanei și a proprietății, la care funcționarul sau membrii familiei sale sunt supuși ca urmare a calității pe care o are și a atribuțiilor sale.

Ea repară în mod solidar prejudiciile pe care funcționarul le suferă în astfel de cazuri, în măsura în care funcționarul [nu s-a aflat, cu intenție sau printr-o neglijență gravă, la] originea prejudiciilor în cauză și nu a putut să obțină repararea prejudiciilor din partea autorului acestora.”

- 4 Articolul 86 din statut prevede:

„(1) Neîndeplinirea de către un funcționar sau de către un fost funcționar a obligațiilor ce îi revin în temeiul prezentului statut, cu intenție sau din neglijență, îl face pasibil de sancțiuni disciplinare.

(2) În cazul în care autoritățile împuternicite să facă numiri sau Oficiului European Antifraudă [(OLAF)] li se aduc la cunoștință elemente de probă privind eventualitatea neîndeplinirii obligațiilor în sensul alineatului (1), acestea pot deschide o anchetă administrativă pentru a verifica abaterea presupusă.

(3) Regulile, procedurile și sancțiunile disciplinare, precum și normele și procedurile care reglementează anchetele administrative sunt stabilite în anexa IX.”

- 5 Articolul 16 alineatele (1) și (2) din anexa IX la statut prevede:

„(1) Funcționarul în cauză este audiat de către comisie; cu această ocazie, funcționarul își poate prezenta observațiile în scris sau oral, personal sau printr-un reprezentant ales de acesta. Funcționarul poate solicita citarea unor martori.

(2) Instituția este reprezentată în fața comisiei de un funcționar împuternicit în acest sens de autoritatea împuternicită să facă numiri și care dispune de drepturi echivalente celor deținute de funcționarul în cauză.”

6 Potrivit articolului 22 din această anexă IX:

„(1) În urma audierii funcționarului, autoritatea împuternicită să facă numiri ia o decizie în conformitate cu articolele 9 și 10 din prezenta anexă, în termen de două luni de la primirea avizului comisiei. Această decizie trebuie să fie motivată.

(2) În cazul în care autoritatea împuternicită să facă numiri decide să claseze cazul fără a pronunța o sancțiune disciplinară, aceasta îl informează de îndată în scris pe funcționarul în cauză cu privire la această decizie. Funcționarul în cauză poate solicita ca această decizie să fie inclusă în dosarul său personal.”

Istoricul cauzei

7 Istoricul litigiului figurează la punctele 1-27 din hotărârea atacată și, în scopul prezentei proceduri, poate fi rezumat după cum urmează.

8 UZ a ocupat un post de șefă de unitate la Parlament de la 1 ianuarie 2009. Ea era încadrată, ultima dată, în gradul AD 13 treapta 3.

9 La data de 24 ianuarie 2014, 14 dintre cei 15 membri ai unității sale (denumiți în continuare „autorii plângerii”) au adresat secretarului general al Parlamentului o cerere de asistență, în temeiul articolului 24 din statut, susținând că au făcut obiectul unei hărțuiri morale din partea lui UZ.

10 Ca urmare a acestei cereri, prin scrisoarea din 17 februarie 2014, directorul general al Direcției Generale Personal (denumită în continuare „DG PERS”) a indicat autorilor plângerii că au fost luate măsuri provizorii. Era vorba în special despre încredințarea administrării personalului unității în cauză unei alte persoane și despre deschiderea unei anchete administrative.

11 Prin scrisoarea din 19 martie 2014, secretarul general al Parlamentului a informat-o pe UZ cu privire la deschiderea unei anchete administrative. La 20 noiembrie 2014, aceasta din urmă a fost audiată de directorul general al DG PERS.

12 Doi anchetatori, unul înlocuindu-l pe celălalt ca urmare a pensionării, au întocmit două rapoarte, la data de 3 martie și de 17 noiembrie 2015. UZ a fost audiată după întocmirea acestor rapoarte la 17 iunie și, respectiv, la 2 decembrie 2015 de directorul general al DG PERS.

13 Prin scrisoarea din 6 ianuarie 2016, UZ a fost informată de secretarul general al Parlamentului cu privire la sesizarea comisiei de disciplină pentru încălcarea obligațiilor statutare. Aceasta a fost audiată de comisia de disciplină la 17 februarie, la 9 martie, la 8 aprilie și la 26 mai 2016.

14 La 25 iulie 2016, comisia de disciplină a adoptat în unanimitate un aviz cu următoarele concluzii:

„28 Având în vedere ceea ce precedă, comisia de disciplină propune [autorității împuternicite să facă numiri] sancționarea tuturor faptelor culpabile săvârșite de [UZ] cu o sancțiune globală constând în retrogradarea cu un grad în aceeași grupă de funcții.

- 29 În lumina abaterilor grave ale [UZ] în administrarea personalului și având în vedere obligația de solitudine a instituției față de [UZ] și față de alte persoane care pot fi afectate de acțiunile acesteia, comisia de disciplină consideră că [autoritatea împuternicită să facă numiri], în măsura posibilităților pe care i le oferă statutul, ar trebui să ia în mod serios în considerare o repartizare a acesteia într-un alt post tip în cadrul Secretariatului General, în orice caz, astfel cum a solicitat ea însăși, în cadrul unei [direcții generale] alta decât [...]"
- 15 Prin scrisoarea din 7 septembrie 2016, comisia de disciplină i-a transmis lui UZ avizul său.
- 16 Prin decizia din 20 septembrie 2016, secretarul general al Parlamentului l-a autorizat pe directorul general al DG PERS să îl reprezinte la audierea lui UZ prevăzută la articolul 22 din anexa IX la statut și l-a însărcinat să îi transmită eventualele observații ale acesteia din urmă cu privire la avizul emis de comisia de disciplină.
- 17 Prin scrisoarea din 4 octombrie 2016, directorul general al DG PERS a invitat-o pe UZ să se prezinte la 20 octombrie 2016 la o audiere, în conformitate cu articolul 22 alineatul (1) din anexa IX la statut, pentru a-și putea prezenta observațiile cu privire la avizul comisiei de disciplină. Prin scrisoarea din 11 noiembrie 2016, UZ a adresat astfel de observații directorului general al DG PERS.
- 18 La 14 noiembrie 2016, UZ a fost audiată de directorul general al DG PERS. În cursul acestei audieri, ea a predat o notă și a solicitat asistența Parlamentului ca urmare a amenințărilor care i-ar fi fost adresate de membri ai unității sale. La propunerea directorului general al DG PERS, UZ a fost repartizată temporar la o altă unitate.
- 19 La 27 februarie 2017, secretarul general al Parlamentului a adoptat decizia privind retrogradarea și readucerea la zero a punctelor de merit. Prin scrisoarea din 2 martie 2017, acesta a informat-o pe UZ cu privire la această decizie și i-a propus o repartizare pe un post de administrator într-o altă unitate.
- 20 Prin scrisoarea din 6 iunie 2017, UZ a sesizat autoritatea împuternicită să facă numiri a Parlamentului (denumită în continuare „AIPN”) cu o reclamație împotriva deciziei sus-menționate.
- 21 Prin scrisoarea din 14 iunie 2017, UZ a sesizat secretarul general al Parlamentului cu o reclamație îndreptată împotriva respingerii implicite a cererii sale de asistență, evocată la punctul 18 din prezenta hotărâre. Prin scrisoarea din 20 iulie 2017, directorul general al DG PERS a respins această cerere de asistență.
- 22 Prin scrisoarea din 6 octombrie 2017, președintele Parlamentului a respins reclamațiile formulate de UZ în scrisorile din 6 și 14 iunie 2017.

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

- 23 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 29 ianuarie 2018, UZ a formulat o acțiune având ca obiect anularea, pe de o parte, a deciziei privind retrogradarea și readucerea la zero a punctelor de merit și, pe de altă parte, a deciziei de respingere a cererii sale de asistență.

- 24 În susținerea concluziilor sale în anularea deciziei privind retrogradarea și readucerea la zero a punctelor de merit, UZ a invocat două motive întemeiate, primul, pe lipsa de regularitate a anchetei administrative și, al doilea, pe lipsa de regularitate a lucrărilor comisiei de disciplină și pe lipsa audierii de către autoritatea competentă înainte de adoptarea deciziei amintite.
- 25 În cadrul primului motiv, UZ a susținut printre altele că doi dintre anchetatorii desemnați să efectueze ancheta administrativă, și anume unul din cei responsabili de componenta „disciplinară” și cel responsabil de componenta „hărțuire”, nu se bucurau de imparțialitatea necesară pentru a participa la această anchetă.
- 26 La punctul 65 din hotărârea atacată, Tribunalul a admis argumentația formulată de UZ referitoare la lipsa de imparțialitate a celor doi anchetatori în cauză și, prin urmare, a admis concluziile referitoare la anularea deciziei privind retrogradarea și readucerea la zero a punctelor de merit. Cu toate acestea, din motive legate de o bună administrare a justiției, Tribunalul a considerat util să examineze al doilea motiv.
- 27 În ceea ce privește acest al doilea motiv, UZ a susținut în special, în primul rând, că, în cadrul uneia dintre cele șase reuniuni ale comisiei de disciplină, Parlamentul a fost reprezentat de doi membri și că, la finalul acestei reuniuni, consilierul său și ea ar fi fost invitați să părăsească sala, pe când cei doi reprezentanți ai Parlamentului ar fi rămas pentru a delibera cu membrii comisiei de disciplină. Din aceasta ar rezulta o încălcare a articolului 16 alineatul (2) din anexa IX la statut.
- 28 În al doilea rând, potrivit lui UZ, numai secretarul general al Parlamentului, în calitate sa de AIPN, era competent să procedeze la audierea prevăzută la articolul 22 alineatul (1) din anexa IX la statut. Or, aceasta ar fi fost audiată de directorul general al DG PERS, iar nu de Secretarul General al Parlamentului.
- 29 În această privință, Tribunalul a considerat că, în conformitate cu articolul 16 alineatul (2) din anexa IX la statut, Parlamentul nu putea fi reprezentat în mod valabil, în cadrul uneia dintre cele șase reuniuni ale comisiei de disciplină, de doi funcționari, dat fiind că UZ era apărută, în cadrul acestei reuniuni, doar de un singur reprezentant și se afla, astfel, într-o situație în principiu dezavantajoasă. În plus, Tribunalul a constatat că reprezentanții Parlamentului nu ar fi trebuit să rămână în sala de reuniune pentru a delibera cu membrii comisiei de disciplină, în timp ce reclamanta și consilierul său fuseseră invitați să părăsească sala respectivă. Tribunalul a concluzionat de aici, la punctul 72 din hotărârea atacată, că procedura era viciată de o neregularitate procedurală și cu privire la acest aspect.
- 30 Prin urmare, Tribunalul a subliniat la punctul 89 din hotărârea atacată că decizia privind retrogradarea și readucerea la zero a punctelor de merit a fost adoptată fără să fi fost respectată condiția prevăzută la articolul 22 alineatul (1) din anexa IX la statut, potrivit căreia AIPN însăși trebuie să audieze funcționarul în cauză. În consecință, la punctul 102 din această hotărâre, Tribunalul a admis motivul invocat de UZ în ceea ce privește lipsa audierii de către autoritatea competentă la încheierea lucrărilor comisiei de disciplină.
- 31 În ceea ce privește concluziile prin care se urmărește anularea deciziei de respingere a cererii de asistență, după ce a amintit că administrația nu poate fi obligată să acorde asistență unui funcționar suspectat, având în vedere elemente precise și pertinente, de a fi încălcat în mod grav obligațiile sale profesionale și pasibil în acest sens de cercetări disciplinare, chiar dacă o astfel de încălcare ar fi survenit în favoarea unor acțiuni nelegale ale unor terți, Tribunalul a considerat la punctul 109 din hotărârea atacată că, la momentul introducerii cererii de asistență formulate de

UZ, fusese deja deschisă o anchetă administrativă în privința sa pentru fapte care, dacă ar fi fost dovedite, ar fi fost pasibile de cercetări disciplinare. În consecință, potrivit Tribunalului, Parlamentul avea dreptul să respingă, fără o audiere prealabilă, cererea de asistență a reclamantei.

- 32 În consecință, la punctul 111 din hotărârea menționată, Tribunalul a respins cererea de anulare a deciziei de respingere a cererii de asistență formulate de UZ.
- 33 Prin urmare, prin hotărârea atacată, Tribunalul, pe de o parte, a anulat decizia privind retrogradarea și readucerea la zero a punctelor de merit și, pe de altă parte, a respins în rest acțiunea.

Concluziile părților

Concluziile recursului

- 34 Prin recursul formulat, Parlamentul solicită Curții:
- anularea hotărârii atacate;
 - respingerea acțiunii în primă instanță;
 - obligarea fiecărei părți să suporte propriile cheltuieli de judecată aferente prezentei proceduri, și
 - obligarea lui UZ la plata cheltuielilor de judecată efectuate în primă instanță.
- 35 UZ solicită Curții:
- respingerea recursului, și
 - obligarea Parlamentului la plata cheltuielilor de judecată aferente celor două proceduri.

Concluziile recursului incident

- 36 Prin recursul incident, UZ solicită Curții:
- anularea hotărârii atacate în măsura în care a respins concluziile privind anularea deciziei de respingere a cererii sale de asistență;
 - anularea deciziei Parlamentului de respingere a acestei cereri de asistență;
 - obligarea Parlamentului la plata cheltuielilor de judecată aferente celor două proceduri.
- 37 Parlamentul solicită Curții:
- declararea recursului incident în parte inadmisibil în ceea ce privește al doilea motiv și nefondat în întregime, precum și

– obligarea lui UZ la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recursul principal

- 38 În susținerea recursului său, Parlamentul invocă trei motive. Primul este întemeiat pe o eroare de drept, pe o denaturare a faptelor și pe o lipsă de motivare prin aceea că Tribunalul a statuat că ancheta administrativă era viciată de o lipsă de imparțialitate obiectivă. Al doilea motiv este întemeiat pe o eroare de drept, pe o denaturare a faptelor și pe o lipsă de motivare în măsura în care Tribunalul a constatat o încălcare a principiului egalității armelor în cursul lucrărilor comisiei de disciplină. Al treilea motiv este întemeiat pe o eroare de drept, pe o denaturare a faptelor și pe o lipsă de motivare în măsura în care Tribunalul a statuat că dreptul de a fi ascultat al lui UZ a fost încălcat.

Cu privire la primul motiv

- 39 Primul motiv al recursului principal cuprinde patru aspecte.

Cu privire la primul-al treilea aspect ale primului motiv

– Argumentația părților

- 40 Prin intermediul primului-al celui de al treilea aspect ale primului motiv, Parlamentul susține că, prin faptul că a statuat, la punctele 52, 58 și 59 din hotărârea atacată, că nu oferise garanții suficiente pentru a exclude orice îndoială legitimă cu privire la imparțialitatea celor doi anchetatori în cauză, însărcinați cu efectuarea anchetei administrative, Tribunalul ar fi denaturat elementele de fapt și de probă și s-ar fi întemeiat pe criterii juridice eronate în cadrul aprecierii noțiunii de „imparțialitate obiectivă”, cu încălcarea articolului 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii (denumită în continuare „carta”).
- 41 În special, potrivit Parlamentului, simpla împrejurare că unul dintre cei doi anchetatori însărcinați cu componenta „disciplinară” a anchetei administrative a dobândit, anterior desemnării sale în aceste funcții, o cunoaștere a faptelor din speță – cunoaștere de altfel limitată și punctuală, chiar incompletă – nu putea, în sine, să dea naștere în mod automat unei îndoieli „legitime”, care să fi justificat ca Parlamentul să recurgă la o altă persoană care să nu fi cunoscut în prealabil faptele.
- 42 În plus, Tribunalul ar fi examinat insuficient dacă temerile lui UZ erau într-adevăr de natură să justifice o îndoială legitimă cu privire la imparțialitatea anchetatorilor. Or, potrivit Parlamentului, în speță, aceste temeri nu erau de așa natură încât să fi justificat numirea altor anchetatori, având în vedere în special, în primul rând, lipsa oricărui conflict de interese între anchetatorii în cauză și această parte, precum și, în al doilea rând, faptul că acești anchetatori erau asistați în sarcinile lor de alte persoane. În această privință, Parlamentul European susține că a invocat pluralitatea anchetatorilor în fața Tribunalului, precizând că fuseseră numiți doi anchetatori pentru componenta „disciplinară”. De asemenea, din înscrisurile depuse la Tribunal ar reieși în mod suficient că componenta „hărțuire” a anchetei fusese încredințată mai multor persoane.

- 43 Astfel, ignorând faptul că cele două componente ale anchetei în cauză făcuseră obiectul investigației mai multor anchetatori, Tribunalul s-ar fi întemeiat pe elemente lacunare și ar fi săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a statuat că lipsa de imparțialitate a celor doi anchetatori în cauză putea conduce la invalidarea întregii proceduri disciplinare. În fapt, potrivit Parlamentului European, această pluralitate de anchetatori ar fi permis neutralizarea îndoielii cu privire la imparțialitatea unuia dintre ei.
- 44 În plus, Parlamentul reproșează Tribunalului că a săvârșit o denaturare a elementelor de probă indicând, la punctele 57 și 58 din hotărârea atacată, că anchetatorul componentei „hărțuire” a concluzionat, anterior desemnării sale în calitate de anchetator, atunci când prezida Comitetul consultativ privind hărțuirea la locul de muncă și prevenirea acesteia, ca administrarea unității a cărei șefă era UZ să fie încredințată unei alte persoane. Or, potrivit Parlamentului, din decizia directorului general al DG PERS din 17 februarie 2014, înscris pe care această instituție l-a depus totuși la Tribunal, ar rezulta că tocmai acesta a fost cel care decisese măsurile de îndepărtare, în calitate sa de AIPN competentă să se pronunțe cu privire la cererea de asistență în temeiul articolului 24 din statut, iar nu președintele acestui comitet consultativ.
- 45 UZ solicită respingerea argumentației Parlamentului ca nefondată.

– *Aprecierea Curții*

- 46 În ceea ce privește pretinsa denaturare a elementelor de fapt, rezultă din cuprinsul articolului 256 TFUE, precum și din cel al articolului 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene că recursul se limitează la chestiuni de drept. Prin urmare, Tribunalul este singurul competent să constate și să aprecieze faptele pertinente, precum și să aprecieze elementele de probă. Aprecierea acestor fapte și a acestor elemente de probă nu constituie, așadar, cu excepția cazului denaturării lor, o chestiune de drept supusă ca atare controlului Curții în cadrul unui recurs. O asemenea denaturare trebuie să reiasă în mod evident din înscrisurile dosarului, fără a fi necesară o nouă apreciere a faptelor și a probelor (Hotărârea din 1 octombrie 2020, CC/Parlamentul, C-612/19 P, nepublicată, EU:C:2020:776, punctul 51 și jurisprudența citată).
- 47 În speță, Parlamentul susține că Tribunalul a denaturat în mod vădit faptele atunci când a constatat că nu oferă garanții suficiente pentru a exclude orice îndoială legitimă cu privire la imparțialitatea anchetatorilor. În special, Tribunalul ar fi ignorat faptul că ancheta administrativă fusese efectuată de mai mulți anchetatori.
- 48 Cu toate acestea, argumentul întemeiat pe această pretinsă denaturare a faptelor provine dintr-o interpretare incompletă a hotărârii atacate. Astfel, reiese cu claritate din cuprinsul punctelor 41-47 din hotărârea atacată că Tribunalul a ținut seama în mod corespunzător de faptul că ancheta administrativă fusese efectuată de o pluralitate de anchetatori, fără ca această împrejurare să aibă totuși o incidență asupra constatării sale referitoare la existența unei îndoieli legitime cu privire la imparțialitatea unora dintre acești anchetatori.
- 49 În plus, nu rezultă în mod evident din înscrisurile din dosar că Tribunalul ar fi săvârșit o denaturare a elementelor de fapt atunci când a considerat că componenta „hărțuire” a anchetei fusese examinată de un singur anchetator. Astfel, o asemenea constatare nu exclude ca acest anchetator, în cadrul anchetei sale, să fi fost asistat de alte persoane. Această argumentație este, așadar, inadmisibilă în măsura în care, prin aceasta, Parlamentul urmărește, în realitate, să obțină

din partea Curții o nouă apreciere a elementelor de fapt, fără a stabili însă o denaturare a acestora. Or, astfel cum reiese din jurisprudența citată la punctul 46 din prezenta hotărâre, o asemenea apreciere nu este supusă controlului Curții în cadrul unui recurs.

- 50 Rezultă că argumentația privind pretinsa denaturare a faptelor trebuie respinsă ca fiind în parte inadmisibilă și în parte nefondată.
- 51 În ceea ce privește pretinsa apreciere eronată a Tribunalului cu privire la noțiunea de „imparțialitate obiectivă”, trebuie amintit că instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii sunt ținute să respecte drepturile fundamentale garantate de dreptul Uniunii, printre care figurează dreptul la bună administrare consacrat la articolul 41 din cartă (Hotărârea din 27 martie 2019, August Wolff și Remedia/Comisia, C-680/16 P, EU:C:2019:257, punctul 24, precum și jurisprudența citată).
- 52 Articolul 41 alineatul (1) din cartă prevede în special că orice persoană are dreptul de a beneficia, în ceea ce privește problemele sale, de un tratament imparțial din partea instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii.
- 53 În această privință, cerința de imparțialitate, care este obligatorie pentru instituții, organe, oficii și agenții în îndeplinirea misiunilor lor, urmărește să garanteze egalitatea de tratament care stă la baza Uniunii. Această cerință urmărește în special evitarea eventualelor situații de conflicte de interese în privința funcționarilor și a agenților care acționează în numele instituțiilor, al organelor, al oficiilor și al agențiilor. Având în vedere importanța fundamentală a garanției de independență și de integritate în ceea ce privește atât funcționarea internă, cât și imaginea externă a instituțiilor, a organelor, a oficiilor și a agențiilor Uniunii, cerința de imparțialitate acoperă toate împrejurările pe care funcționarul sau agentul însărcinat să se pronunțe asupra unei cauze trebuie să le înțeleagă în mod rezonabil ca fiind de natură să apară în percepția terților ca fiind susceptibile să îi afecteze independența în materie (Hotărârea din 27 martie 2019, August Wolff și Remedia/Comisia, C-680/16 P, EU:C:2019:257, punctul 26, precum și jurisprudența citată).
- 54 În plus, astfel cum a arătat Tribunalul la punctul 38 din hotărârea atacată, revine acestor instituții, organe, oficii și agenții sarcina de a se conforma cerinței de imparțialitate, în cele două componente ale sale care sunt, pe de o parte, imparțialitatea subiectivă, în temeiul căreia niciunul dintre membrii instituției în cauză nu trebuie să se manifeste părtinitor sau să aibă prejudecăți personale, și, pe de altă parte, imparțialitatea obiectivă, în conformitate cu care această instituție trebuie să ofere garanții suficiente pentru a exclude orice îndoială legitimă cu privire la o eventuală prejudecată (Hotărârea din 25 februarie 2021, Dalli/Comisia, C-615/19 P, EU:C:2021:133, punctul 112 și jurisprudența citată). În acest sens, Curtea a precizat că, pentru a se demonstra că organizarea procedurii administrative nu oferă garanții suficiente pentru excluderea oricărei îndoieli legitime cu privire la o eventuală prejudecată, nu este necesar să se demonstreze existența lipsei unei imparțialități. Este suficient să existe o îndoială legitimă în această privință, iar aceasta să nu poată fi înlăturată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 martie 2019, August Wolff și Remedia/Comisia, C-680/16 P, EU:C:2019:257, punctul 37).
- 55 Reiese de asemenea din jurisprudența Curții că o cunoaștere prealabilă a faptelor de către cei care sunt chemați să participe la adoptarea unei decizii judiciare sau administrative nu constituie, în sine, o împrejurare susceptibilă să facă această decizie să fie afectată de viciu de procedură sub forma unei lipse de imparțialitate. Într-adevăr, după cum a arătat domnul avocat general la punctul 106 din concluzii, o asemenea cunoaștere prealabilă se dovedește adesea inevitabilă,

având în vedere o activitate profesională exercitată anterior sau în paralel de persoanele în cauză. Astfel, este necesar să se stabilească dacă există, în cazul particular, un element obiectiv, cum este un conflict de interese în ceea ce privește funcționarii și agenții care acționează în numele instituțiilor, al organelor, al oficiilor și al agențiilor, de natură să dea naștere unei îndoieli legitime în percepția terților cu privire la imparțialitatea procedurii în discuție.

- 56 În lumina considerațiilor care precedă trebuie să se aprecieze dacă, astfel cum susține Parlamentul, Tribunalul a încălcat noțiunea de „imparțialitate obiectivă” atunci când a statuat că împrejurarea că unul dintre cei doi anchetatori însărcinați cu componenta „disciplinară” a anchetei administrative avea o cunoaștere prealabilă a faptelor era suficientă pentru a se considera că Parlamentul nu a oferit garanții suficiente pentru a exclude orice îndoială legitimă cu privire la imparțialitatea acestui anchetator.
- 57 În această privință, Tribunalul a arătat la punctul 51 din hotărârea atacată că un membru al DG PERS s-a întâlnit cu unul dintre autorii plângerii înainte de deschiderea anchetei și că, în cadrul acestei întâlniri, acest autor i-a raportat acestui membru, desemnat ulterior anchetator, că fusese denunțat la OLAF de UZ și, mai precis, prin intermediul soțului ei, „ca răzbunare” cu privire la preținse nereguli.
- 58 Tribunalul a statuat la punctul 52 din această hotărâre că o astfel de împrejurare îi putea crea lui UZ o îndoială legitimă cu privire la imparțialitatea anchetatorului care ar fi putut fi influențat de caracterul deosebit de răuvoitor al pretinsului său comportament, astfel cum i-a fost acesta raportat.
- 59 Astfel, mai întâi, contrar celor susținute de Parlament, Tribunalul a constatat existența unei îndoieli legitime în ceea ce privește imparțialitatea anchetatorului însărcinat cu componenta „disciplinară” în discuție, întemeindu-se nu doar pe cunoașterea prealabilă de către acesta a faptelor din speță, ci pe împrejurarea că, din cauza unei asemenea cunoașteri, acest anchetator putea să aibă o opinie negativă preconcepută în legătură cu comportamentul lui UZ. Or, se impune constatarea faptului că o astfel de împrejurare era susceptibilă să dea naștere unei îndoieli legitime în ceea ce privește imparțialitatea respectivului anchetator, conform jurisprudenței citate la punctul 54 din prezenta hotărâre, fapt care nu este, de altfel, contestat de Parlament.
- 60 În continuare, conform jurisprudenței Curții citate la acest punct 54, Tribunalul nu era ținut să verifice dacă anchetatorul avea efectiv prejudecăți față de UZ. Este suficient să existe o îndoială legitimă în această privință, iar aceasta să nu poată fi înlăturată.
- 61 În sfârșit, astfel cum a arătat domnul avocat general la punctul 130 din concluzii, în măsura în care Parlamentul avea obligația de a oferi garanții suficiente pentru a exclude orice îndoială legitimă, Tribunalul a considerat în mod întemeiat, la punctul 54 din hotărârea atacată, că nimic nu indica faptul că ar fi fost dificil pentru Parlament să aleagă dintre funcționarii săi o persoană care să nu cunoască în prealabil faptele speței și care să nu îi trezească astfel lui UZ nicio îndoială legitimă cu privire la imparțialitatea sa.
- 62 Având în vedere elementele astfel prezentate, Tribunalul nu a săvârșit nicio eroare de drept atunci când a statuat, la punctul 59 din hotărârea atacată, că, prin numirea ca anchetator însărcinat cu componenta „disciplinară” a anchetei administrative a unui membru al DG PERS care îl întâlnește deja pe unul dintre autorii plângerii, Parlamentul nu și-a îndeplinit obligația de imparțialitate obiectivă care îi revenea.

- 63 În ceea ce privește argumentația Parlamentului potrivit căreia constatarea de către Tribunal a lipsei de imparțialitate a anchetatorului însărcinat cu componenta „hărțuire” a anchetei administrative s-ar întemeia pe o denaturare a elementelor de probă, este necesar să se constate că această argumentație vine dintr-o interpretare eronată a hotărârii atacate. Astfel, la punctul 57 din aceasta din urmă, Tribunalul a considerat că anchetatorul însărcinat cu componenta „hărțuire” a anchetei administrative a prezidat, înainte de a fi numit anchetator, comitetul consultativ care concluzionase că administrarea unității lui UZ trebuia încredințată unei alte persoane. Contrar celor susținute de Parlament, Tribunalul nu a indicat niciunde că măsurile provizorii de îndepărtare a lui UZ din funcția sa de șefă de unitate ar fi fost decise de anchetatorul în cauză. Dimpotrivă, Tribunalul a arătat, la punctul 3 din hotărârea atacată, că directorul general al DG PERS este cel care a indicat autorilor plângerii că au fost adoptate măsuri provizorii, iar la punctul 57 din această hotărâre, că acest comitet consultativ în ansamblul său, iar nu exclusiv președintele acestuia, a recomandat, ca urmare a cererii de asistență a autorilor plângerii, ca administrarea unității a cărei șefă era UZ să fie încredințată unei alte persoane. În această privință, reiese din dosarul de pe rolul Curții că o recomandare de această natură face parte dintre cele pe care comitetul consultativ menționat, inclusiv președintele său, poate fi determinat să le formuleze cu privire la alegerea măsurilor provizorii care trebuie adoptate în temeiul articolului 24 din statut.
- 64 Rezultă din cele ce precedă că pretinsa denaturare a elementelor de fapt și de probă nu este dovedită.
- 65 În consecință, primul-al treilea aspect ale primului motiv trebuie respinse în parte ca inadmisibile și în parte ca nefondate.

Cu privire la al patrulea aspect al primului motiv

– Argumentația părților

- 66 Prin intermediul celui de al patrulea aspect al primului motiv, Parlamentul arată că, presupunând chiar că ar fi putut fi identificate neregularități procedurale, Tribunalul ar fi trebuit să țină seama de toate împrejurările speței, inclusiv de numărul semnificativ de autori ai plângerii și de gravitatea încălcărilor săvârșite de UZ și de faptul că aceasta beneficiase de numeroase garanții precum prezența avocatului său în toate etapele procedurii. Astfel, concluzionând, la punctul 64 din hotărârea atacată, că o anchetă desfășurată cu atenție și cu imparțialitate ar fi putut determina o altă apreciere inițială a faptelor și ar fi putut avea consecințe diferite, hotărârea atacată ar fi viciată de nemotivare.
- 67 În plus, hotărârea atacată ar fi viciată și de o motivare contradictorie, întrucât Tribunalul, pe de o parte, ar fi considerat că o altă apreciere a faptelor era posibilă și, prin urmare, că era posibil un alt rezultat decât cel adoptat de AIPN și, pe de altă parte, ar fi constatat, la punctele 106-109 din această hotărâre, că neîndeplinirile obligațiilor imputate UZ păreau suficient de grave și de întemeiate pentru a conduce la respingerea cererii sale de asistență și pentru a justifica obligarea sa la plata cheltuielilor de judecată.
- 68 Potrivit lui UZ, argumentația Parlamentului ar trebui respinsă ca nefondată.

– *Aprecierea Curții*

- 69 În primul rând, în ceea ce privește argumentația Parlamentului potrivit căreia hotărârea atacată ar fi viciată de nemotivare în măsura în care Tribunalul ar fi omis să țină seama de împrejurările de fapt ale cauzei, inclusiv de gravitatea neîndeplinirii obligațiilor imputabile lui UZ și de numărul de autori ai plângerii, precum și de garanțiile de care a beneficiat UZ în cursul procedurii disciplinare, cum ar fi prezența avocatului său în toate etapele acesteia, trebuie amintit că obligația de motivare prevăzută la articolul 296 TFUE constituie o formalitate substanțială care trebuie distinsă de problema temeiniciei motivării care ține de legalitatea pe fond a actului litigios. Astfel, motivarea unei decizii constă în exprimarea formală a motivelor pe care se întemeiază această decizie. Dacă aceste motive sunt viciate de erori, acestea afectează legalitatea pe fond a deciziei, dar nu motivarea acesteia, care poate fi suficientă chiar dacă cuprinde motive eronate. În consecință, criticile și argumentele prin care se urmărește contestarea temeiniciei unui act sunt lipsite de relevanță în cadrul unui motiv întemeiat pe nemotivare sau pe o motivare insuficientă (Hotărârea din 22 octombrie 2020, EKETA/Comisia, C-274/19 P, nepublicată, EU:C:2020:853, punctul 79 și jurisprudența citată, precum și Ordonanța din 14 ianuarie 2021, Manea/CdT, C-892/19 P, nepublicată, EU:C:2021:30, punctul 91).
- 70 Prin urmare, trebuie să se stabilească dacă hotărârea atacată este viciată de nemotivare înainte de a examina pretinsa eroare de drept săvârșită de Tribunal prin faptul că nu ar fi ținut seama de toate împrejurările de fapt pertinente.
- 71 În speță, Tribunalul, la punctele 60 și 61 din hotărârea atacată, a amintit mai întâi jurisprudența sa constantă potrivit căreia, pe de o parte, pentru ca o neregularitate procedurală să poată justifica anularea unui act, trebuie ca, în lipsa acestei neregularități, procedura să fi putut conduce la un rezultat diferit și, pe de altă parte, în cadrul unei astfel de examinări, trebuie să se țină seama de ansamblul împrejurărilor speței și în special de natura obiecțiilor și de amploarea neregularităților săvârșite în raport cu garanțiile de care agentul ar fi putut beneficia.
- 72 În consecință, Tribunalul a considerat la punctele 62 și 63 din această hotărâre că ancheta administrativă imparțială, care constituie prima fază a procedurii disciplinare, condiționează exercitarea de către AIPN a puterii sale de apreciere cu privire la calea care trebuie urmată după efectuarea anchetei și că această cale poate conduce în final la aplicarea unei sancțiuni disciplinare. În această privință, Tribunalul a precizat că tocmai în temeiul acestei anchete și al audierii agentului în cauză, AIPN apreciază, în primul rând, dacă trebuie sau nu să deschidă o procedură disciplinară propriu-zisă, în al doilea rând, dacă aceasta trebuie să constea sau nu în sesizarea comisiei de disciplină, după caz, și, în al treilea rând, atunci când inițiază procedura în fața comisiei de disciplină, faptele cu privire la care să fie sesizată comisia menționată.
- 73 În sfârșit, la punctul 64 din hotărârea atacată, Tribunalul a concluzionat că, întrucât competența AIPN nu este prestabilită, nu se poate exclude că, dacă ancheta administrativă ar fi fost condusă cu atenție și cu imparțialitate, ancheta respectivă ar fi putut conduce la o altă apreciere inițială a faptelor și, astfel, ar fi putut avea consecințe diferite.
- 74 Rezultă din cele ce precedă că, la punctele 62 și 63 din hotărârea atacată, Tribunalul și-a motivat corespunzător cerințelor legale concluzia care figurează la punctul 64 din această hotărâre. Prin urmare, argumentul întemeiat pe o nemotivare trebuie respins ca nefondat.

- 75 În al doilea rând, în ceea ce privește argumentația Parlamentului potrivit căreia Tribunalul ar fi trebuit să țină seama, în aprecierea consecințelor neregularităților care afectează procedura disciplinară, de împrejurări de fapt precum gravitatea neîndeplinirii obligațiilor imputabile lui UZ, numărul autorilor plângerii și faptul că UZ a beneficiat de prezența unui avocat în fiecare stadiu al procedurii menționate, este necesar să se arate că această argumentație este inadmisibilă în măsura în care, prin aceasta, Parlamentul urmărește, în realitate, să obțină din partea Curții o nouă apreciere a elementelor de fapt, fără a invoca totuși o denaturare a acestora de către Tribunal. Or, astfel cum reiese din jurisprudența citată la punctul 46 din prezenta hotărâre, o asemenea apreciere nu este supusă controlului Curții în cadrul unui recurs.
- 76 În al treilea rând, în ceea ce privește argumentația Parlamentului potrivit căreia concluzia Tribunalului enunțată la punctul 64 din hotărârea atacată ar fi în contradicție cu aprecierile sale care figurează la punctele 106-109 din această hotărâre, este suficient să se considere că aceste din urmă puncte privesc examinarea unei alte proceduri decât procedura disciplinară, și anume cererea de asistență formulată de UZ în temeiul articolului 24 din statut, astfel încât nu poate fi reținută nicio contradicție.
- 77 Rezultă din considerațiile care precedă că al patrulea aspect al primului motiv trebuie respins în parte ca inadmisibil și în parte ca nefondat.
- 78 În consecință, primul motiv trebuie respins în totalitate ca fiind în parte inadmisibil și în parte nefondat.

Cu privire la al doilea și la al treilea motiv

- 79 Al doilea și al treilea motiv de recurs sunt îndreptate împotriva unor motive ale hotărârii atacate prin care Tribunalul a admis în parte al doilea motiv invocat de UZ privind lipsa de regularitate a lucrărilor comisiei de disciplină și lipsa audierii de către autoritatea competentă la finalul acestora.
- 80 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe consacrate a Curții, în cadrul unui recurs, criticile îndreptate împotriva motivelor neesențiale ale unei hotărâri a Tribunalului trebuie respinse ca inoperante, întrucât nu pot determina anularea acestei hotărâri (Hotărârea din 12 noiembrie 2020, Gollnisch/Parlamentul, C-676/19 P, nepublicată, EU:C:2020:916, punctul 55 și jurisprudența citată).
- 81 Or, motivarea hotărârii atacate, criticată în cadrul celui de al doilea și al celui de al treilea motiv de recurs, are un caracter neesențial. Într-adevăr, după ce a admis primul motiv întemeiat pe lipsa de regularitate a anchetei administrative și a apreciat astfel că concluziile lui UZ având ca obiect anularea deciziei privind retrogradarea și readucerea la zero a punctelor de merit trebuie admise, Tribunalul a considerat util, așa cum reiese din cuprinsul punctului 66 din hotărârea atacată, pentru motive legate de o bună administrare a justiției, să examineze al doilea motiv invocat de UZ.
- 82 Prin urmare, al doilea și al treilea motiv trebuie respinse ca inoperante.
- 83 Din ansamblul considerațiilor care precedă rezultă că recursul principal trebuie respins.

Cu privire la recursul incident

- 84 În susținerea recursului incident, UZ invocă două motive, întemeiate, primul, pe încălcarea articolului 41 alineatul (2) din cartă, iar al doilea, pe încălcarea articolului 48 din cartă.

Cu privire la primul motiv

Argumentația părților

- 85 Prin intermediul primului motiv al recursului incident, UZ reproșează Tribunalului că a încălcat articolul 41 alineatul (2) din cartă. Potrivit lui UZ, în conformitate cu această dispoziție, ea ar fi trebuit să fie ascultată de Parlament înainte ca acesta să respingă cererea sa de asistență formulată în temeiul articolului 24 din statut.
- 86 Potrivit Parlamentului, argumentația lui UZ trebuie respinsă ca nefondată.

Aprecierea Curții

- 87 UZ invocă faptul că ar fi trebuit să fie ascultată de Parlament, în conformitate cu articolul 41 alineatul (2) din cartă, înainte ca acesta să decidă respingerea cererii sale de asistență.
- 88 În această privință, trebuie amintit că, potrivit articolului 41 alineatul (2) din cartă, dreptul la bună administrare include în principal dreptul oricărei persoane de a fi ascultată înainte de luarea oricărei măsuri individuale în privința sa care ar putea să îi aducă atingere.
- 89 Astfel, dreptul de a fi ascultat garantează oricărei persoane posibilitatea de a-și exprima în mod util și efectiv punctul de vedere în cursul procedurii administrative și înainte de adoptarea oricărei decizii susceptibile să îi afecteze în mod defavorabil interesele (Hotărârea din 4 iunie 2020, SEAE/De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, punctul 68, precum și Hotărârea din 25 iunie 2020, HF/Parlamentul, C-570/18 P, EU:C:2020:490, punctul 58 și jurisprudența citată).
- 90 În plus, potrivit unei jurisprudențe constante, dreptul de a fi ascultat urmărește un dublu obiectiv. Pe de o parte, acesta servește la instrumentarea dosarului și la stabilirea situației de fapt cât mai precis și corect posibil și, pe de altă parte, permite asigurarea unei protecții efective a persoanei interesate. Dreptul de a fi ascultat urmărește în special să garanteze ca orice decizie cauzatoare de prejudicii să fie adoptată în deplină cunoștință de cauză și are în special ca obiectiv să permită autorității competente să corecteze o eroare sau persoanei vizate să invoce elementele privind situația sa personală pentru ca decizia să fie adoptată, să nu fie adoptată sau să aibă un anumit conținut (Hotărârea din 4 iunie 2020, SEAE/De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, punctul 69 și jurisprudența citată).
- 91 Pe de altă parte, Curtea a precizat deja că o persoană care, în temeiul articolului 24 din statut, a depus o cerere de asistență pentru motivul că face obiectul unor amenințări se poate prevala de dreptul de a fi ascultată cu privire la faptele care o privesc, în temeiul principiului buneii administrări (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 iunie 2020, SEAE/De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, punctul 66 și jurisprudența citată).

- 92 În speță, decizia prin care directorul general al DG PERS a respins cererea de asistență formulată de UZ în temeiul articolului 24 din statut constituie o măsură individuală luată în privința sa, care îi aduce atingere, în sensul articolului 41 alineatul (2) din cartă.
- 93 Or, Tribunalul a respins cererea de anulare a deciziei de respingere a cererii de asistență formulate de UZ întemeindu-se atât pe jurisprudența citată la punctul 107 din hotărârea atacată, potrivit căreia administrația nu poate fi obligată să acorde asistență unui funcționar suspectat, având în vedere elemente precise și pertinente, de încălcarea gravă a obligațiilor sale profesionale și pasibil, în acest temei, de cercetări disciplinare, chiar dacă o astfel de încălcare ar fi survenit în favoarea unor acțiuni nelegale ale unor terți, cât și pe faptele menționate la punctele 108 și 109 din această hotărâre.
- 94 În această privință, trebuie amintit că rezultă din articolul 177 alineatul (1) litera (c) și din articolul 178 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al Curții că un recurs incident trebuie să indice în mod precis elementele criticate ale hotărârii sau ale ordonanței a cărei anulare se solicită, precum și argumentele juridice care susțin în mod specific această cerere (a se vedea prin analogie Hotărârea din 6 mai 2021, Gollnisch/Parlamentul, C-122/20 P, nepublicată, EU:C:2021:370, punctul 45 și jurisprudența citată).
- 95 Or, în speță, UZ nu indică în ce mod încălcarea articolului 41 alineatul (2) din cartă ar fi invalidat motivarea Tribunalului care figurează la punctele 106-109 din hotărârea atacată, potrivit căreia acesta a respins cererea de anulare a deciziei de respingere a cererii de asistență formulate de ea.
- 96 În special, UZ nu precizează, prin argumente juridice suficiente, motivele pentru care jurisprudența menționată la punctul 107 din hotărârea atacată nu ar putea fi aplicabilă în cazul în speță. De asemenea, UZ nu invocă nicio denaturare a elementelor de fapt menționate la punctele 108 și 109 din această hotărâre.
- 97 Rezultă că recursul incident formulat de UZ nu îndeplinește cerințele amintite la punctul 94 din prezenta hotărâre.
- 98 În consecință, primul motiv trebuie respins ca inoperant.

Cu privire la al doilea motiv

Argumentația părților

- 99 Prin intermediul celui de al doilea motiv al recursului incident, UZ invocă faptul că Tribunalul, prin respingerea concluziilor prin care se solicită anularea deciziei directorului general al DG PERS prin care a fost respinsă cererea sa de asistență, nu a ținut seama de cartă, în special de articolul 48 din aceasta. Astfel, Parlamentul ar fi prezumat vinovăția sa și, prin urmare, ar fi încălcat principiul prezumției de nevinovăție prevăzut la acest articol.
- 100 Potrivit Parlamentului, argumentația lui UZ ar trebui respinsă ca inadmisibilă și, în orice caz, ca nefondată.

Aprecierea Curții

- 101 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, din articolul 256 TFUE, din articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și din articolul 178 alineatul (3) din Regulamentul de procedură rezultă că un recurs trebuie să indice cu precizie elementele criticate din hotărârea a cărei anulare se solicită, precum și argumentele juridice care susțin în mod specific această cerere (a se vedea prin analogie Hotărârea din 25 iunie 2020, Schneider/EUIPO, C-116/19 P, nepublicată, EU:C:2020:501, punctul 71 și jurisprudența citată).
- 102 Or, limitându-se la o afirmație cu caracter general fără a expune corespunzător cerințelor legale motivul pentru care, din punctul său de vedere, Tribunalul ar fi încălcat articolul 48 din cartă, argumentația invocată de UZ nu îndeplinește cerințele menționate la punctul anterior.
- 103 Prin urmare, al doilea motiv trebuie respins ca inadmisibil.
- 104 Având în vedere considerațiile care precedă, recursul incident trebuie respins în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 105 Potrivit articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când recursul este nefondat, Curtea se pronunță asupra cheltuielilor de judecată. Conform articolului 138 alineatul (1) din acest regulament, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acesta, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.
- 106 Întrucât Parlamentul a căzut în pretenții în recursul principal, iar UZ a solicitat obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată aferente recursului principal.
- 107 Întrucât UZ a căzut în pretenții în recursul incident, iar Parlamentul a solicitat obligarea lui UZ la plata cheltuielilor de judecată, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată aferente recursului incident.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară și hotărăște:

1) Respinge recursul principal și recursul incident.

2) Obligă Parlamentul European la plata cheltuielilor de judecată aferente recursului principal.

3) O obligă pe UZ la plata cheltuielilor de judecată aferente recursului incident.

Semnături